

krok vstříc životu

BETLÉM NENAROZENÝM

Příloha Katolického týdeníku 13/2015

24. – 30. března 2015

Milí čtenáři,

co se vám vybaví, když se řekne březen? Nalévající se pupeny, bouřlivá voda potoků, mláďata v norách? Podobnou atmosféru vyvolává březen ve mně:

tepající život v přírodě a něco z něho možná i v nás.

Kdy to všechno začíná? Počátek je mnohdy skrytý a zahalený tajemstvím a tichem. Pojdme na sebe nechat toto ticho působit. Ticho obyčejného nazaretského domku, kde dívka naslouchá slovům anděla. Dnes tomu dni říkáme slavnost Zvěstování Páně a slavíme ho uprostřed jara. Kdy vlastně přišel Bůh mezi nás? O Vánocích, nebo mnohem dřív? A kdy mezi námi začíná žít nový člověk?

Počátky jeho přítomnosti je uprostřed hlučného, uspěchaného světa těžké zpozorovat. A přece tady je. Ještě je schovaný v bezpečí mámina těla, ale už vnímá mnohé z toho, co se kolem něj děje. Jak by se asi takové dítě dívalo na to, co považujeme za normální a co za divné? Připadalo by mu normální, že zvažujeme, jestli ho neutratíme, když nás jeho příchod překvapil? Přemýšlím, co svět považuje za normální a co skutečně normální je. Často zdaleka ne to, co je běžné.

Děkuji všem milým přátelům, kteří se nechali oslovit dílem Nadačního fondu Betlém nenarozeným a ze své kapsy či svého času nám pomáhají uskutečňovat náš sen, aby se každé dítě mohlo narodit. Věřím, že to je normální, ač ne běžné: pomáhat a nic z toho nemít, dohlédnout dál než k plotu vlastní zahrádky a vidět i těžkosti jiných lidí než sebe sama a svých nejbližších. Děkuji, že spolu s vámi můžeme pomáhat dětem v našem Azylovém domě pro těhotné ženy v tísní a v Poradně Cesta těhotenstvím. Děkuji za každou konkrétní pomoc. Skutečně ji potřebujeme. O jejím využití se dozvíte na těchto stránkách.

A ještě mnohem více děkuji za povzbuzení, že ve své práci nejsme sami, že existují lidé, kteří s námi souzní – děkuji za srdce každého našeho pomocníka.

MARIE GLOGAROVÁ,
předsedkyně správní rady
Nadačního fondu Betlém nenarozeným

Poselství vánočního miminka

Vánoční miminko.

Ze schodů našeho azylového domu sestupuje jedna z našich dáreků. Už dlouhé roky nás podporuje a dnes nás přišla navštívit. To byste se divili, jak něco takového potěší!

Po krátké milé návštěvě sestupuje z podkroví do prvního patra, kde na ni z pokoje zvědavě vykoukla novopečená maminka. Je to teprve pár týdnů, co porodila děťátko. Vyhlíží ze dveří,

usmívá se a v náručí drží bílou deku se svým pokladem.

„Chcete se mrknout na vánoční miminko?“ optám se svižně návštěvnice a mamka nadšeně, se zářivými očima vystoupí z úkrytu svého pokoje a hledí střídavě do peřiny a na návštěvnici.

„To je to vánoční miminko? No jo, o něm jsem slyšela.“

„Narodilo se mi na Štědrý večer,“ zahlaholí máma a zas se zadívá na zívající stvoření v dece.

Padne pár milých vět a úsměvů a návštěva kráčí ke dveřím, aby dál šla svou cestou. Svou cestou, která má dost úskalí, trápení i těžkostí. Ale žádá z nich jí nezabrání, aby občas ztratila slůvko, čas či nějakou korunu pro náš azylový dům a miminka v něm. Zamávám auto mizejícímu v dálce.

Cestou po schodech nad tím krátce zapřemýšlím, jestli to nemá souvislost s jiným vánočním miminkem – s tím, které se narodilo před dvěma tisíci roky. Které dalo smysl i našemu pomáhání i všemu dobrému konání, všemu utrpení, všemu, co nechápeme, i všemu... S miminkem, které zaručuje, že nikdo na zemi nežije sám pro sebe, a které dalo papeži Františkovi svůj hlas, aby za ně všem řekl, že služba má být jasnou součástí našeho života. Že ve službě jde o to, dávat to, co jsme, a milovat po své nejzazší meze.

A tak ať jsem máma nebo dárnkyň, sociální pracovnice, kněz či dělník, jsem odpovědná za život. A také mou odpovědnost garantuje Miminko, které se v dospělosti pro svou odpovědnost za život nechalo přibít na kříž.

MICHAELA SCHINDLEROVÁ,
pracovnice Azylového domu
pro těhotné ženy v tísní

Počaté děti se samy neubrání

Úcta k lidskému životu před narozením a jeho ochrana je téma, které oslovuje mnohé podporovatele, příznivce a dobrovolníky Nadačního fondu Betlém nenarozeným a jeho Azylového domu pro těhotné ženy v tísní v Hamrech u Hlinska. Některých z nich jsme se zeptali:

1. Proč je potřeba počaté děti před narozením chránit?
2. Jaká je souvislost mezi slavností Zvěstování Páně a úctou k lidskému životu od početí?
3. V čem vidíte přínos Azylového domu pro těhotné ženy v tísní?

P. VLADIMÍR NOVÁK,
správce farnosti Hlinsko

přirozenou smrt je nutné, protože tím je zároveň společnost chráněna od nelidskosti.

2. Když Maria řekla ano Bohu, řekla tím ano i konkrétnímu lidskému ži-

1. Jsem přesvědčený, že když člověk začne svévolně upravovat Desatero, nastane eroze hodnot, které zajišťují lidskost společnosti. Chránit život od početí po

votu. Co by nám prospěl celý svět bez Kristova vykoupení? Analogicky mne napadá, o kolik dovedností a talentu se společnost ochuzuje, když nechrání lidský život od samého početí.

3. Přínos vidím ve třech směrech: Klientkám dům poskytuje zázemí s určitým řádem a nabídkou pomoci osvojovat si dovednost pečovat o děti. V rámci možností se dům zapojuje do života naší farnosti tím, že jí nabízí účast na některých programech. Jeho myšlenku rozvíjí parta dobrovolníků, jejichž obětavost je nepřehlédnutelná i pro ty, kdo se neztotožňují s církví.

Pokračování na str. 15.

Jaký zisk přináší neziskovka?

Svět se ve velké míře odvíjí od toho, co děláme. Každý z nás, dnes. Většinou mínění mnohdy ovlivňují více ti, kdo mají peníze a moc, nikoli srdce na pravém místě.

To, co bývá mediálně prezentováno jako důležité, často bývá jen produktem spotřebních přání či potřeb uměle vytvářených reklamou a prodeji. Proto vidím v existenci neziskových organizací velký zisk pro společnost. V tomto smyslu plují proti proudu. Většinou je směřují pozitivní lidské hodnoty a pro běžného člověka bývají snadno čitelné. Ač se potýkají s potížemi, jak zajistit financování smysluplných projektů, mají podíl na tom, že se o některých tématech v naší zemi ještě úplně nemluví.

Mezi tato citlivá témata patří tolikrát zpochybnutá úcta k lidskému životu od početí. Proto také před více než dvaceti lety vznikl Betlém nenarozeným: aby se stal hlasem těch nejmenších z nás, jejichž existence je závislá na úctě lidí v jeho okolí. Jako odpověď na zpochybnutí úcty k životu se nadační fond rozhodl zajistit podporu a potřebné služby těhotným ženám v tísní. Založil Obecně prospěšnou společnost Dlaň životu, již svůj záměr svěřil, aby zajistila poskytování služeb v Poradně Cesta těhotenství a v Azylovém domě pro těhotné ženy v tísní.

Vánoční pozdrav z azylového domu.

Zisk, který nezisková organizace přináší, se projevuje především v hodnotové a obecně lidské rovině. V době, kdy se hodnota věcí i lidí vyjadřuje penězi, stojí některá témata na okraji zájmu společnosti. Nezbytně proto potřebujeme podporu těch, kdo s hájením hodnoty lidského života souzní a jimž dává smysl – a to až do té míry, že se rozhodnou stát dárči. S obdivem sleduji, jak se každý rok přidávají další lidé, kteří chtějí dobrovolně pomáhat. Někteří z nich vyjádřili, že se sami cítí obdarováni, když rozšířili své srdce pro druhé potřebné. A tak se i dárce stává obdarovaným. Mnoh-

dy jsme překvapeni, jak jsou některé lidi ve způsobech pomoci tvůrčí. Asi proto, že láska je vynalézavá.

MARCELA HOLEŇOVÁ,
ředitelka Obecně prospěšné společnosti Dlaň životu

INSPIRACE NAŠICH DÁRCŮ

■ V loňském roce nás překvapilo přání oslavenců, dvou bratrů z Brna. Pozvaným hostům předem oznámili, ať nekupují dárky, ale že na narozeninovou oslavu mohou přinést finanční dar pro organizaci, která pomáhá dětem od početí. Takový dárek že by jim udělal radost. Že hosté zarea-

govali nad jejich i naše očekávání, je jen známkou, jaký to byl inspirativní počín, a svědectví o tom, čeho si oslavenci váží.

■ Paní z jižní Moravy nám napsala, že v adventní době chce ve své obci udělat něco pro děti a jejich rodiče. Navíc si přála, aby všichni společně pomohli ještě někomu jinému, a vybrala si naši organizaci. Uspořádala předvánoční tvořivé odpoledne provázené zdobením perníčků a sběrem šatstva, které později se svou rodinou osobně přivezla a předala v azylovém domě. Po předání věcí ještě o všem povyprávěla kolegům v práci – v komerční firmě. Setkala se tam s vřelou odezvou, udělali mezi sebou finanční sbírku a tu nám společně zaslali.

■ Maminky z jedné pražské farnosti uspořádaly předvánoční bazárek použitých věcí a část výtěžku poslaly na podporu naší činnosti.

■ Ozývají se také dárči, kteří se ptají, zda mohou na naši organizaci pamatovat ve své závěti. Jejich důvěry si velmi vážíme.

■ Každý rok se mnozí naši příznivci rozhodnou poslat dar na podporu naší činnosti. Někteří pravidelně posílají třeba 100, 200 nebo 300 korun měsíčně. Velice si vážíme každého daru. Někdo si možná pomyslí, že „ta stovka nás přece nezachrání“. Ale když nás bude hodně, pak ano.

■ Velké díky patří i starým a nemocným lidem, kteří naše dílo nesou ve svých modlitbách a občas nám to i napíší. To jsou základy, z nichž vyrůstá dobrá stavba. Tímto děkujeme všem „stavitelům“.

Děkujeme vám všem, kteří se lidského života jakkoli zastáváte.

Přístav, odkud se odchází po vlastních nohou

První, co vás v Azylovém domě pro těhotné ženy v tísní v Hamrech u Hlinska zaujme, je klid. A vzápětí se vám vybaví obraz přístavu – tiché vody, kam loď dopluje, aby na chvíli zakotvila po dramatické plavbě.

Možná to tak vnímají i některé maminky, které sem se svými počatými i narozenými dětmi přicházejí z různých životních bouří. Až sedm jich tu vždy na rok (a v některých nezbytných případech i déle) najde útočiš-

tě v důstojném a vstřícném prostředí, s podporou týmu, který jim pomůže obstát v nepříznivé situaci a vybavit je do dalšího života. „Naše maminky přicházejí z různého prostředí, ale společné je jim neukotvení, nezakořenění v přirozených vztazích – nemají rodinu nebo jejich rodina nefunguje. Často jsou to ženy, které vyrostly v ústavní či náhradní rodinné péči,“ přibližuje vedoucí domu Pavla Glogarová. Ať už do azylového domu přijdou zvenku nebo z jiného zařízení, dostane se jim zde ubytování a také sociální podpory. Zhusta nevědí, na jakou podporu od státu či obce mají ve svém stavu nárok, nedovedou hospodařit, nevznají se ve vedení domácnosti. „To, co je pro každou jinou matku základní, je pro ně velmi těžké. Neměly kde se těm věcem naučit, protože ve vlastní rodině, pokud nějakou měly, se s tím

nesetkaly,“ připomíná Pavla Glogarová.

Postavení klientek nejednou neměně komplikují dluhy. To musely utráct za nesmysly? ozývá se někdy od nepoučené veřejnosti. Pavla Glogarová odporuje: „Tak to není. Někdy je to tím, že mladé ženy vyjdou z dětského domova úplně nepolíbené realitou a snadno se nechají zlákat třeba takzvané výhodnou půjčkou. Jindy někdo záměrně zneužije jejich nezkušenosti. Anebo své dluhy zdědily – své rodiče třeba ani neznaly, ale najednou jim přijde výzva, že po nich mají uhradit dlužnou částku,“ popisuje sociální pracovnice.

Nezkušenost klientek se může projevit také v přístupu k vlastním dětem. Někdy umí s miminkem i batoletem zacházet adekvátně i laskavě, starat se

Při dětském dni na zahradě domu je vždy živo.

Pokračování na str. 11.

Přístav, odkud se odchází po vlastních nohou

Dokončení ze str. 10.

o ně, vědí si rady. „Záleží ovšem, v čem naše maminky samy vyrostly a odkud k nám přišly. Pokud samy na sobě nezažily láskyplnou péči, je to pro ně těžší. I v tom je ale můžeme podpořit,“ ozřejmuje Pavla Glogarová. Projekt Cesta mateřstvím nabízí možnost videotréninku rodičovských interakcí s dítětem, setkání s psychologem a podobně. Matkám se tak objasní některé výchovné situace a ukážou se jim jiné scénáře, než jaké používají. „Je to pokaždé běh na dlouhou trať, ale i v těchto maminkách, které nemají zkušenost s dobrými rodinnými vztahy, se daří tyto schopnosti prohloubit,“ glosuje vedoucí domu.

Nechceme být ostrov

V zimním odpoledni je v domě klidno, trojice starších dětí se vrátila ze školy, odněkud zapláče miminko, klientky klábosí na chodbě, jiné vyběhnou na zahradu „na cigaretu“. Přátelí se spolu? „Většinou se vytvoří dvě skupinky kamarádek, někdy se některé maminky domluví a třeba společně vaří,“ popisuje Pavla Glogarová. Jdou si matky někdy na nervy? Pochopitelně; jinak to mezi lidmi snad ani nejde. Zato děti, sejdou-li se v domě zaměřeném hlavně na matky s kojenci a batolaty některé starší, spolu obvykle vycházejí velmi dobře – jako ty, co jsou tu nyní. Nejstarší z nich dělá mladším „starší sestřičku“...

Partneři za klientkami přijedou jen zřídka – většinou ženy ani žádné nemají, stejně jako rodinné příslušníky, kteří by o ně stáli. Návštěvní hodiny zůstávají obvykle nevyužité.

Přicházejí však místní. Vedení domu je cíleně zve, ať už na pravidelné

I maminky v azylovém domě mohou začít znovu.

předvánoční divadlo, na dny otevřených dveří nebo na každoroční dětský den. Ženy z Hamrů chodí cvičit do přízemního sálu azylového domu, který jim vedení velkoryse nabízí. „V Hamrech funguje občanské sdružení Hamry sobě a také ti u nás provozují různé aktivity,“ doplňuje Pavla Glogarová. „Mívají tu adventní jarmarky, kde prodávají různé své výrobky, několikrát do roka pořádají u nás v sále čtení pro děti. To bývá moc hezky připraveno a také krásně souzní s naší základní myšlenkou věnovat se dětem a rodině a přitáhnout k nám zase další skupinu lidí. A my jsme rádi, že sem lidé z okolí chodí a že nejsme izolovaný ostrůvek.“ Mimo jiné se tak obrušují případné

ostny, pokud se některá z matek někdy nezachová úplně vzorově.

Jednou měsíčně do domu přichází farář. „Předem se vždycky ptáme, jestli o jeho návštěvu mají maminky zájem, a pokaždé se zájemkyně najdou,“ říká Pavla Glogarová. S ním mohou hovořit o všem, co je trápí, nebo třeba i popřemýšlet, jestli nechtějí dát své miminko pokřtít. „Podle nás je duchovní rozměr každého člověka přirozený, a tak chceme nabízet i tuto možnost. Pro naše klientky je ale dobré i to, že se v panu faráři setkají s normálním milým mužem: vzhledem ke zkušenostem, které mají, to pro ně totiž vůbec není běžné,“ podotýká vedoucí domu.

U domovních dveří se ozve zvoněk: přichází nová maminka. Se svým

dítěm dnes obsadí další pokoj – nic luxusního, postel, postýlka, skříňky, sociální zařízení. Je tu na chvíli, ne natrvalo. Co bude umět, až se bude za rok chystat pryč? „Ideálně by to mělo být samostatné vedení domácnosti a péče o dítě na běžné úrovni – tak, aby se žena nedostávala do dalších potíží,“ odpovídá Pavla Glogarová, ale její rozpačitý úsměv naznačuje, že tak uspokojivé konce nejsou vždy pravidlem. Díky dobré spolupráci s hlinskou radnicí se daří matky, které se dokážou postavit na vlastní nohy, umístit v Hlinsku do obecních bytů. „Některé ženy ale cítí, že mají ještě rezervy, a k úplnému osamostatnění se staví zdrženlivě. Jejich vnitřní zdroje jsou vzhledem k jejich životnímu příběhu omezené a je potřeba k nim tak přistupovat, nenutit je někam, kam nemohou,“ podotýká vedoucí domu. Potom je řešením přesun do jiného zařízení, případně do bydlení, kam dochází terénní služba, která klientce pomůže život „venku“ zvládat. „Kde chybí přirozené vazby, rodina, přátelé, nemá se maminka s kým poradit a o koho opřít, a pak je snadné zase uklouznout,“ zdůrazňuje Glogarová.

Miminko na chodbě už nepláče. Spí u své mámy v náručí. Trochu se při tom směje. Bez pomoci azylového domu v Hamrech by nejspíš přežívalo ve tvrdých podmínkách, možná by se jeho máma bála přivést ho na svět. Jeho startovní podmínky budou lepší, než jsou ty její. A to je také základní myšlenka domu, který tu vyrostl z někdejšího penzionu: Skrze pomoc maminkám pomoci dětem. I těm ještě před narozením. Aby už na začátku své cesty zakusily, že jsou někde chtěné a vítané.

ALENA SCHEINOSTOVÁ

Na azylu už mi nemají co vzít

Na potrat? Nikdy. Jinak to vyzní od dobře zabezpečené ženy s milující rodinou, docela jinak od dívky bez prostředků a bez domova. Jako je dvacetiletá maminka z Azylového domu v Hamrech, která tu žije se svou roční holčičkou.

„Chtěla bych, aby dcera měla lepší život než já,“ prohlašuje matka – říkejme jí třeba Tereza – a pouští se do vzpomínek. Otěhotněla krátce po dvacítce, přítel však z těhotenství nadšený nebyl. „Rád by si ještě užíval, navíc jsem čekala děvče, a ne kluka, jak by si byl přál. Chtěl, abych šla na potrat.“ Odmítla a přítel odešel. Svou dceru ani neviděl, na pokusy o kontakt nereagoval, kvůli placení výživného jej musely vyhledat až úřady. Záhy to Tereza zkusila s jiným, zdál se úplně úžasný. Do chvíle, než zjistila, že hraje

na automatech – prohrál nájem, peníze, půjčku. „Museli jsme z bytu, a tak jsem šla ke své rodině. Jenže u nás se pije, dělají se dluhy... Všichni jsme na konec pohádali – a já skončila na ulici,“ líčí Tereza. V šestém měsíci trávil noci v noclehárně, sháněla azylový dům, kde by přijali matku s ještě nenarozeným dítětem. Upozornili ji na ten v Hamrech a Tereza se přistěhovala.

Jsem ráda, že ji mám

Dva měsíce do porodu musela ovšem proležet jinde – v nemocnici. Děťátko chtělo z unaveného těla ven. Nakonec počkalo, dokonce museli lékaři porod vyvolat. „Odmítla jsem epidurál, protože jsem si svůj první porod chtěla prožít se vším všudy,“ vzpomíná Tereza. „Kontrakce mě opravdu hod-

ně bolely. Ale porod sám nijak hrozný nebyl. Když pak musela být malá pár dní v inkubátoru, pořád jsem za ní chodila. Byla jsem ráda, že ji mám.“

Z porodnice se vracela do azylového domu, kde na ni čekaly ruce připravené pomoci. „Kojit mě naučili v porodnici, ale třeba při koupání jsem si ze začátku moc nevěřila a byla jsem ráda, že jsem měla za zády sociální pracovníci,“ připomíná si mladá maminka. Potřebovala poradit, když miminko moc plakalo, v poslední době si zase pokaždé neví rady s dceřinými záchvaty vzteku. Učí se rozplánovat si peníze – aby každý týden vyšla s tím málem, co má. Díky podpoře pracovníc už dokázala vyrovnat i dluh, který jí přinesla jízda načerno a partnerovo hráčství. „Oblečky pro malou našťestí dostávám od pracovníc, ale kupuju

pleny, což je hodně významná částka,“ doplňuje Tereza. Na krku má přitom ještě exekuci. „Tady na azylu mi nemůžou nic vzít,“ poznamenává.

Zůstat tu může nejvýš dva a půl roku. Co potom? „K našim nemá cenu chodit, ti mají svůj život s alkoholem a dluhy. Ještě by mi tam dítě odebrala sociálka, kdyby to tam viděla. Chtěla bych si požádat v Hlinsku o obecní byt a najít si tam práci.“ Má základní vzdělání, bude prý dělat cokoli.

Své dceři o okolnostech jejího narození řekne. „Až bude trochu větší, vezmeme si krabici s fotkami, prohlédneme si je a všechno jí povím,“ plánuje matka. Holčičku by jednou ráda viděla na vysoké škole. Třeba se to povede – odhodlání ani statečnost tu nechybějí. Jen aby už napříště nechybělo i trochu toho štěstí. (sch)

Někdo, kdo se o mě s láskou postará

Roky jezdila do Hamrů jako dobrovolnice podílet se na rekonstrukci domu. Dnes žije ZITA ROZHOLDOVÁ v jeho přízemí a jako pěstounka na přechodnou dobu se zde stará o děti, které nemohou vyrůstat ve vlastní rodině.

Jak funguje pěstounství na přechodnou dobu?

Je to služba dětem, v jejichž původní rodině vznikl problém, pro který se rodiče o potomka nemohou postarat. Aby nemusel do kojeneckého ústavu, jde k „tetě“ – ke mně, kde může být až rok. Během té doby se pro něj hledá trvalá pěstounská péče, případně adoptivní rodina, je-li dítě tzv. právně volné.

Do vlastní rodiny se děti nevracejí?

Stane se to, ale není to moc časté. Klasický příklad, kdy to jde, je třeba maminka samoživitelka, která onemocní a po určitou dobu se o dítě nemůže postarat. Ale většinou, i když se s biologickou rodinou také pracuje, se do ní děti už nevracejí a putují do náhradní péče.

Kolikáté dítě máte na starost?

Chlapec, o něhož se nyní starám, je druhý v pořadí. Jsem tu od loňského března, tedy rok. Ve smlouvě s krajským úřadem mám stanoveno, že se mohu starat zároveň o sourozeneckou skupinu dvou či tří dětí. Mám tu však přece jen omezený prostor – byt není příliš velký, takže by se mi více dětí zvládalo asi hůř. Chlapec, kterého mám teď na starost, je u mě přes půl roku a už se pro něj hledají trvalí pěstouni.

Jakým úředním procesem musí dítě projít, než se dostane ze své původní rodiny k vám?

Krajský úřad v Pardubicích má přehled o potřebných dětech a zároveň si vede databázi pěstounů. Ví, které pěstouny má právě volné, jak dlouho měli někoho v péči atd. Pokud je zrovna třeba postarat se o některé dítě, úřednice vám zavolá a zeptá se, zda jste připravena dítě přijmout a cítíte se na to, domluvíte si okolnosti. Jestliže už o odebrání dítěte z rodiny a předání do náhradní péče rozhodl soud, může se jej pěstoun ujmout.

Proč jste se rozhodla pro pěstounství?

Předtím jsem pracovala šestnáct let s postiženými dětmi. Pak mě nečeka-

„Copak kloučka asi zajímá?“

ně oslovili v tomto domě, zda bych byla ochotna sloužit dětem, které nemají vlastní nebo funkční rodinu. Pár dní jsem nad tím přemýšlela a poté se rozhodla. Dodnes mám z toho radost a vidím to jako velmi smysluplné. Cokoli, co aspoň trochu pomůže deprivovaným dětem, aby na tom byly byt jen o kousek lépe, je velká věc.

Je nefunkční rodinné zázemí znát už u malých batolat, o jaká se staráte? Chlapci je teprve rok a půl.

Kdybych to na vlastní kůži nezažila, ani bych nevěřila, co je možné do dítěte za rok a půl vtisknout a kolik je toho možné pokazit: nedostatkem péče, nezájmem... a nechci se ani dohadovat, čím ještě. Chlapec má v sobě určitou agresivitu, spoustu věcí nezvládá zpracovat, bije mě i ostatní lidi. Mívá noční děsy, což také ukazuje na špatné zážitky a zkušenosti.

Dostanete předem zprávu, čím si dítě prošlo, než je přijmete do péče?

Ano, úřednice mající konkrétní dítě na starost pro mě vypracuje zprávu, ledacos mi k tomu i řekne. Takže to není tak, že bych dostala na starost človíčka, o kterém bych vůbec nic nevěděla a netušila, z jakých poměrů přišel. Co se pak odehrává mezi mnou a tím dítětem, mi pomáhá vytvořit si

konkrétnější představu. A vidím, co má v sobě dobrého i co je zraněné a poškozené. Některé věci se ukážou až postupem času.

Máte za zády odbornou pomoc či podporu pro případ, že by vás péče vyčerpávala nebo jste si nevěděla rady?

Každý pěstoun je povinen podepsat smlouvu s některou organizací, která ho pak doprovází a podporuje. Já spolupracuji s organizací Amalthea. Její zaměstnankyně za mnou vždy jednou za měsíc dochází a spolu přemýšlíme nad dítětem, jak se má, co potřebuje, jak na něj, aby se mu dařilo dobře a hezky se rozvíjelo. Jsem ráda, že mám s kým zkonzultovat svůj názor a náhled, že se mám s kým poradit, když u chlapčeka vidím problém atd.

Ze zákona má chlapec právo vidat se se svou rodinou. Setkáváte se? A jak to probíhá?

Každý měsíc má jeho matka nárok se s ním setkat. Setkání probíhá na neutrální půdě, v jedné dětské herně, a pokaždé je u nich pracovnice z Amalthey. Snažíme se maminku trochu vést, aby její projevy byly pro chlapce srozumitelné a setkání byla vzájemně přínosná.

Jak bude vypadat hochův přesun do stálé pěstounské péče?

Měl by to být delší proces, aspoň na měsíc a půl. Během této přechodné doby se dítě s pěstouny postupně seznamuje, aby se pro něj stali blízkými osobami. To se nedá odbýt za dvě za tři návštěvy: nejdříve se vytipovávají pěstouni přijedou podívat, jestli si s chlapcem sednou – může se totiž stát, že spolu obě strany neladí. Potom se navštěvujeme u nás, u nich, na více dní... aby byl přechod co nejladší a dítě šlo co nejlépe „ke svým“.

Mluvíte s ním o tom, že jednou půjde od vás pryč?

Vyrobila jsem obrázkovou knížku s pohádkou o slepičce a kuřátku: Slepičce to s kuřátkem nejde, a tak hledá někoho, kdo by se o něj postaral. Neumí to krtek, zajíc, ježek, žába ani myška. Až kačena řekne, že si kuřátko vezme na starost. Samozřejmě si to dítě nedává do detailních souvislostí. Jde ale o to, aby pobralo smysl onoho příběhu – že kuřátko nikoho nemělo, ale našlo toho, kdo se o něj postará. Tu knížku pak předáme novým pěstounům, aby mohli na příběh navázat.

Nestýská se vám po dětech, které od vás odejdou? A jim po vás?

Hodně mi pomáhá opakovat si, že je to dítě, které na určitou dobu potřebuje pomoc, ale není mým vlastnictvím. Podobně jako jsem dřív měla tytéž žáky ve třídě třeba pět let a pak se posunuli dál. U tohoto chlapce bude dost záležet, jakou rodinu se nám pro něj podaří najít a jak ji přijme. Můj první svěřenec neměl ještě rok, když šel ode mě dál, takže to pro něj bylo trochu snažší.

Budete se s dětmi vidat, až od vás přejdou do trvalé péče?

Kdybychom chtěli být dál v kontaktu, je to možné. Budu ale muset vyhodnotit, zda je to přínosné pro dítě, ne zda se stýská mně.

Nalikol spolupracujete s Azylovým domem v Hamrech, v jehož prostorách bydlíte?

Už když začala adaptace této budovy na azylový dům, počítalo se také s pěstounskou péčí. Byt, kde s dětmi bydlím, není součástí prostor, které jsou využívány pro sociální službu azylového domu. Je to samostatný byt vyčleněný právě pro pěstounskou péči.

Podílíme se na aktivitách domu, které se hodí i pro malého – byli jsme na mikulášské besidě, na karnevalu, dětském dni... Rozhodně nejsme izolovaná jednotka, jakkoli fungujeme nezávisle na sobě. Pro maminky je zase fajn, když se občas potkáme, sousedsky se pozdravíme a třeba spolu prohodíme pár slov. Naším společným tématem jsou děti – a to může být přínosné pro obě strany. (sch)

V azylovém domě začínáme znovu

Začít znovu – to je název projektu, který maminkám z Azylového domu v Hamrech dává možnost přivýdělků. Zdejší klientky jsou na rodičovské dovolené a mají velmi nízké příjmy. Při péči o zahradu nebo kompletování propagačních předmětů apod. si mo-

hou přímo v domě přivýdělat několik set korun.

„Domnívat se, že naše matky ve své situaci seženou práci, je nerealistické: v okolí je vysoká nezaměstnanost, dům leží stranou a do Hlinska je špatné spojení, navíc není, kdo by jim

pohlídal děti,“ líčí vedoucí domu Pavla Glogarová. Až deset hodin měsíčně si tak ženy mohou odpracovat v domě nad rámec svých běžných povinností formou dohody o provedení práce. Při tom se naučí základy práce s počítačem, protože pracovní výkaz musejí

vyplnit a odeslat elektronicky. Vydělaná částka, která se může zdát minimální, je pro ně významná a pomůže jim splácet dluhy nebo uhradit nezbytnosti. Navíc možnost samy si vydělávat podporuje v ženách sebevědomí i pracovní návyky. (sch)

Byly to těžké chvíle, ale nakonec jsem ráda, že ho máme

Maminka, která nedávno přišla se svým chlapcem do poradny Cesta těhotenstvím, zářila štěstím. Ale než se jí narodil, zažila i těžké chvíle hledání a rozhodování.

Jsem ráda, že tahle poradna existuje a že jsem se na ni mohla obrátit v době, kdy jsem potřebovala podporu. Každý člověk někdy opravdu potřebuje slyšet pozitivní slova a povzbuzení, které dodají odvahy ustát životní nástrahy.

Než malý přišel na svět, neměla jsem se nijak špatně. Měla jsem manžela, dvě zdravé děti, práci. A myslela jsem si, že další miminko už nebudu mít. Pak ale nečekaně přišlo další těhotenství. I když jsem z toho byla překvapená, moje první reakce byla, že si ho nenechám vzít. Se zprávou jsem přišla za manželem a také on ji vzal pozitivně. Rozhodli jsme se miminko si nechat.

Jenže jsem zároveň měla velké obavy. Věděla jsem, že mé okolí to bude brát s rozpaky. Že si budou o mně říkat, že jsem se zbláznila, když si chceme nechat i to třetí dítě, vždyť dvě stačí... K tomu se přidaly poznámky od mých známých: „Jak ho uživíte? To si budete muset koupit větší

Poradna doprovází rodiče nejen na cestě těhotenstvím.

Poradna Cesta těhotenstvím již od roku 2003 nabízí podporu nejen v situaci, kdy těhotenství přichází nečekaně, ale i tehdy, kdy se nastávající maminka nebo rodiče chtějí na narození dítěte lépe připravit, uvádí Iva Křenková, vedoucí poradny.

Rodičům se v poradně dostává též podpory při výchově dětí, a to prostřednictvím vzdělávacích programů či videotréninku interakcí. Poradna dále nabízí informace o přirozeném plánování rodičovství. Svým preventivním zaměřením pomáhá předjet problémům, které by mohlo přinést například neuvážené rozhodnutí v těhotenství či nejistota v péči o miminko.

byt. A ve svém věku chcete mít ještě miminko? Vždyť nejste nejmladší.“ Měla jsem strach, jak to zvládneme, jestli všechno dobře dopadne, měla jsem strach z těhotenství i z porodu.

Život se nedá koupit

A tak jsem se obrátila na Poradnu Cesta těhotenstvím. Po rozhovoru s doulou jsem se cítila jistější, že obavy v těhotenství jsou přirozené a že porod zvládnou. Můj strach sice trval, ale už byl menší. Pomohlo mi také, když jsem si uvědomila, kolik lidí dítě chce, ale nemůže ho mít. I že je více početných rodin, které jsou šťastné, i když si nemohou dovolit letět na dovolenou nebo kupovat potomkům vše, co mají ostatní. To materiální je pomíjivé, život se nedá koupit.

Vím, že lidský život je to nejhodnotnější. A pokud děti k něčemu dobrému vedeme, mohou být přínosem pro společnost.

Když jsem po porodu viděla, jak je manžel šťastný, povzbudilo mě to. I teď mi to pomáhá při péči o miminko, i když jsem někdy utahaná. Ale stojí to za to. Máme miminko, které už se na nás usmívá a je šťastné, že je s námi. Tak jsem ráda, že je to zkušenost i pro mé starší děti. Společně si dětátko užíváme. Nevím, co bude dál, ale jsem moc ráda, že ho máme.

Klientka Poradny Cesta těhotenstvím

Moje děti na mě počkaly, až dozrají

V pětadvaceti jsem byla zblázněná do toho, abych mohla mít děti. Jenže čtyři roky nadějí, že tento měsíc to už snad vyjde a konečně budeme mít s manželem miminko, byly pryč a děti nepřicházely. Našla jsem oporu ve svém lékaři, který zrovna přecházel z nemocniční ordinace do ordinace pro léčbu neplodnosti. Měnit gynekologa jsem nechtěla, a tak jsem s ním putovala na kliniku. Nebylo těžké mě přesvědčit, že bych situaci po tolika letech měla řešit a že se řešení samo nabízí.

V tu chvíli jsem vůbec nepřemýšlela, jak to bude. Podstoupila jsem umělé oplodnění a bylo oplodněno deset vajíček. Dvě mi zavedli a osm zamrazili. Poctivě jsem ležela, dbala na všechny lékařské rady, ale neúspěšně.

Za půl roku jsem zjistila, že čekám miminko přirozenou cestou. Po narození syna jsem za další půlrok otěhotněla znovu.

Pro spoustu starostí s potomky, kteří si byli věkově tak blízko, jsem zapomněla, že na mě čeká ještě dalších osm dětí. Připomínka přišla poštou

po pěti letech. V dopise mi navrhovali několik možností, jak s dětmi naložit. Jednou z nich bylo samovolné rozmrazení, ale nad tím jsem ani chvíli neuvažovala. Jen jsem si nechala dost dlouhý čas, abych dokázala, co jsem v hloubi duše cítila, že je dobré. Stále jsem si však neuvědomovala, že jsou to skutečné děti.

Díky modlitbám a rozhovorům na toto téma s knězem jsem k tomu nakonec dostala sílu. V tu chvíli jsem přestala přemýšlet, jak to zvládnou, a prosila, abych dokázala všechna ta

dítka přijmout. Mezitím přišel druhý dopis. Už byl opravdu čas.

Stále jsem chodila k témuž lékaři, který však zase změnil ordinaci. Požádala jsem ho, zda je možné, abych dala šanci těm nenarozeným miminkům a zda by mě v tom znovu podpořil. Šla jsem tedy na původní kliniku, abych domluvila převoz dětiček k mému lékaři. A pevně jsem se rozhodla děti, které celou dobu čekaly, až dozrají, přijmout.

H., dobrovolnice

Co potěší sociální pracovníci

Dobrovolníci pomáhají v domě s radostí.

Na dveřích kanceláře mám napsáno „Sociální pracovnice“. Dělam kde co, ale víceméně to souvisí s mým oborem. Dnes se ale ve spleti mých pracovních úkolů nachází i jeden, který se jen těžko spojuje se sociální prací. Naše služební auto, věrný a nepostradatelný pomocník, si také žádá své. Ve chvíli, kdy je potřeba opravy nebo servisu, voláme Dušana. Ano, píšu Dušana, protože to je pojem. Když se řekne Dušan, všichni vědí, o koho se jedná. Dušan je vlastně prototyp dobrovolníka: Rychlé šipy, Mirek Dušín, však to znáte. Vždy připravený, ochotný, a hlavně ví, proč to dělá. Proč nám pomáhá.

Pochopí, co myslím

Je náš dobrovolník, ale mimo jiné odborník na slovo vzatý a auto spraví od volantu až po ty součásti, které neumím pojmenovat a které mi nahánějí husí kůže. Tedy hlavně ve chvíli, kdy se zdá, že se jim přestalo chtít fungovat. Jako „nefalšované ženě“ mi vyhovuje, když vše klope, jak má, a auto jezdí. (Prosim za prominutí všechny dámy, které to tak nemají, před těmi smekám.) Ale jestliže se z motoru ozve netypický zvuk nebo se zdá, že někde něco odpadává, volám SOS. Za práci ochotného muže, který s problémem pomůže, bych platila zlatem. Ještěže po mně tuto měnu

nikdo nechce – přeče jen je neziskový sektor skutečně víceméně neziskový.

Proto i dnes ráno trochu nejistě vytáčím Dušanovo číslo a doufám, že svým „hloupým dotazem“ nevytočím i jeho. Běží mi hlavou, co budu říkat a jaká asi bude míra ztrapnění. Z „hrozných muk“ mě Dušan brzy vysvobodí, když zvedne telefon a představí se. Chvilí se bavíme, co je nového u nás v práci v azylovém domě v Hamrech. Jako správný dobrovolník se Dušan zajímá a to je milé. A já myslím na své téma, které – marná sláva – musím vyslovit. K mé velké radosti však zazní nejkrásnější věta mého dnešního dne, která boří všechny hradby, rozhájí pocity trapnosti a přináší úlevu na mnoho dalších hodin. Dušan totiž sám od sebe, bez nápovědy, řekne kouzelnou větu: „S čím můžu pomoci?“

A to už je chvíle, kdy se nadechnu a spustím, jako by Dušan byl skutečně jediný na světě, kdo může přispět. Chrlím popis potíží s nadějí, že mužské ucho na druhé straně pochopí, co tím vším myslím. A pochopil. A pomůže. Mírně orosená pokládám telefon a cítím se jako po dobytí Everestu. Zvládla jsem to. Tak si říkám – napíšu to. Ať všichni vědí, jaké máme dobrovolníky. No rekněte, nejsou úžasní?

PAVLA GLOGAROVÁ

Předvánoční divadelní pohádka dobrovolníků v domě.

Při práci kolem domu se hodí každá ruka.

Počaté děti se samy neubrání

Dokončení ze str. 9.

PAVEL ŠOTOLA,
radní Pardubického kraje
pro sociální péči a neziskový sektor

1. Lidský život začíná početím, to je samo o sobě velký dar a zároveň obrovské tajemství. Je to něco, co naše myšlení přesahuje. Proto bychom k počatému živo-

tu a ještě nenarozeným dětem měli přistupovat s maximální ochranou, úctou a zodpovědností. Jestliže tomu tak není, je vážně ohroženo nejen dítě, ale i jeho matka, rodina a celá společnost.

2. Pro ženy, pro něž je početí a těhotenství obdobím nejistoty, obav a strachu, například vinou nepřítel partnerem či okolím nebo nepříznivých sociálních podmínek, je postoj Panny Marie při Zvěstování příkladem bezpodmínečného přijetí nového života za všech okolností. Přestože Panna Maria mohla mít tisíce obav a otázek, skutečnost o početí přijala. Její úcta k životu vycházela z důvěry v Boží vůli. Vždyť život je nám dán právě díky Boží vůli, nikoli z lidského rozhodnutí.

3. Azylový dům v Hamrech osobně znám a mohu jen potvrdit, že zde poskytují značnou pomoc matkám s dětmi v tíživé životní situaci. Matky zde najdou velmi příjemné ubytování a materiální zabezpečení, ale také se naučí pečovat o dítě či vést vlastní domácnost.

Díky vedení domova a přístupu zaměstnanců a dobrovolníků zde matky nacházejí pochopení, navrácení sebeúcty a uvědomují si vlastní hodnotu. To je důležitým předpokladem pro překonání krize, případně pro nový začátek.

MAGDALÉNA BUŠKOVÁ,
finanční poradkyně společnosti

1. Na ochranu dětí před narozením se mohu dívat z občanského hlediska, kdy je všeobecně uznáváno, že člověk má právo na život zakotvené v Základní listině práv a svobod. Jako věřící nadto vnímám život jako velký Boží dar a uvědomuji si úkol svěřený křesťanům ochraňovat lidský život od počátku, tedy od početí.

2. Slavnost Zvěstování Páně, který oslavuje vtělení Božího Syna, mi připomíná Boží lásku k nám, ale také „ano“, kterým Panna Maria odpověděla na Boží nabídku. Uvědomuji si tak nesmírnou cenu lidského života, který je třeba chránit spolu se zdravím

Deniska našla se svou mámou potřebné zázemí v azylovém domě ještě dříve, než se narodila.

a lidskou důstojností od počátku existence lidské bytosti až do konce. To se neuskuteční bez lidského rozhodnutí a postoje lásky k Bohu a bližním.

3. Azylový dům v Hamrech je útočišťem, kde ženy nacházejí dočasné zázemí i aktivní podporu a vstřícné jednání pracovníků. Považují za důležité, že zde matky mají možnost využít nabídky služeb a mohou se i vzájemně podpořit. Pro člověka v těžké životní situaci, obzvláště pro těhotnou ženu či matku, je významné, že takto dostává konkrétní pomoc i životní povzbuzení.

SESTRA LADISLAVA,
Školské sestry sv. Františka

1. Každý lidský život je Boží dar. Zaslouhuje naši úctu a pomoc. Každé dítě je originál, dostává již při početí „vybavení“, aby mohlo uskutečnit své zvláštní

poslání v rodině, v lidském společenství. Ve své bezbrannosti potřebuje chránit a pomáhat, aby mohlo splnit svůj životní úkol.

2. Největší důvod úcty k lidskému životu od početí nám dává vtělení Božího Syna s jeho plnou bezmocností a odkázaností do péče a ochrany maminky. Právě tak jsme byli i my počati jako lidé k Božímu obrazu.

3. Velký přínos azylového domu vidím v laskavém, vstřícném a ochotném přijetí těhotných žen pracovníky a dobrovolníky. V poskytnutí pocitu bezpečí, důvěry a v připravenosti pomáhat k získávání praktických dovedností, znalostí péče o dítětko i vedení domácnosti. A také v úředních jednáních, včetně podpory při založení

vlastního rodinného prostředí. Velice si vážím práce a poslání všech pracovníků, hlavně jejich láskyplnosti a věrnosti ve službě druhým.

JANA ŽEJDLÍKOVÁ,
pracovnice Azylového domu

v Hamrech

1. V dnešní uspěchané době potřebují ještě nenarozené děti naši ochranu, protože samy se bránit nedovedou. Nikdo z nás by neměl

rozhodovat o životě počatého dítěte, přestože ve společnosti převládá přesvědčení o právu svobodné volby rozhodnout, zda počaté dítě bude žít, nebo ne. Vždy je však možné s pomocí druhých najít lepší cestu.

2. -

3. Největší přínos azylového domu spočívá v tom, že poskytuje přístřeší, pocit bezpečí a podporu těhotným ženám a matkám s dětmi, které se z nějakého důvodu ocitly ve špatné životní situaci. Další pozitivum vidím v tom, že jim dává oporu při důležitých rozhodnutích, pomoc při výchově dětí, nabízí sociální poradenství či možnost přivýdělnku. V neposlední řadě dává správné nasměrování do budoucího života.

TOMÁŠ STOSZEK,
finanční ředitel výrobní společnosti

1. Kvalita a životaschopnost každé civilizace se pozná podle toho, jak je schopna se postarat o ty své členy, kteří nejsou schopni se o sebe posta-

rat sami. Nejvíce jsou v nebezpečí nenarozené děti, kterým je dokonce upírán statut dítěte, a tedy plnoprávného občana. Budoucnost takového společenství je demograficky i ekonomicky ohrožená.

2. Slavnost Zvěstování Páně se slaví 25. března, tedy devět měsíců před Narozením Páně.

Vidím silnou souvislost s úctou k nenarozenému životu. Debata o ní by asi těžko proběhla, pokud by Panna Maria neměla sama k životu hlubokou úctu, řešila jen své krátkodobé lidské zájmy a cíle a řekla kategorické „ne“. Co by z tohoto „ne“ pro nás vyplynulo, by bylo velkým povzbuzením lidské zájmy a cíle a řekla kategorické „ne“. Co by z tohoto „ne“ pro nás vyplynulo, by bylo velkým povzbuzením lidské zájmy a cíle a řekla kategorické „ne“.

3. Každá aktivita včetně organizačního zajištění a technického servisu má smysl, pomůže-li ženám ve složité životní situaci, aby se vyrovnaly se svým pozeňnaným stavem.

Pro ženu bez funkčního rodinného zázemí může být velmi obtížné, až neřešitelné si dítě ponechat. Osobně je pro mě velkým povzbuzením setkávat se s vedením azylového domu na akcích pro dobrovolníky a pro veřejnost, ať už se jedná o brigády nebo o jiné aktivity, které vždy v podtextu vyjadřují úctu k rodině a jsou rodinám určeny.

ŠÁRKA ŠKARKOVÁ,
dobrovolnice, matka čtyř dětí

1. Nenarozené děti jsou nejbezbrannější lidé na světě. Jsou naprosto odkázány na rozhodnutí matky, zda dítě láskyplně přijme, nebo je pro ni neočekávané a může mu vyslovit rozsudek smrti. Děti jsou krásné a naše, ať už jsou očekávané či přišly nečekaně. Jde jen o to, zpracovat okamžik, kdy matku těhotenství překvapí, je zaskočená, možná zoufalá. Jde o to, jí v tuto dobu pomoci.

Tato chvíle je velmi důležitá. Potom, když už matka své dítětko vidí a drží v náručí, jde jen těžko ho nemilovat a nechránit.

2. Kdyby Panna Maria neřekla „ano“, Pán Ježíš by skrze ni nemohl přijít na tento svět. Kdyby tě tvá máma nepřijala bez ohledu na vnější okolnosti, chyběl(a) bys tady tak, jako by tady chyběl Pán Ježíš.

3. Význam azylového domu vidím v tom, že poskytuje těhotným ženám možnost řešit nečekanou nebo dlouhodobě krizovou situaci jinak. Poskytnutým zázemím a konkrétní pomocí zachrání život malému dítětku, které za nic nemůže a má stejné právo na život jako já nebo ty.

Azylový dům pro těhotné ženy v tísni.

Každý svého štěstí strůjcem. Opravdu?

Matky v tísni? Proč jim pomáhat? Vždyť si všechno zavinily samy. Kdyby byly rozumné, nedostaly by se do situace, ve které jsou. Kdybych jim pomáhal, znamenalo by to, že schvaluju jejich chyby. Jen ať se samy postaví ke svému životu odpovědně. Nebudou pak mít problémy.

V duchu si povzdychnu a říkám si: kdyby to bylo tak jednoduché! Někdy se divím, jak rychle a pohotově jsme schopni druhého posoudit, zhodnotit, zaškaltkovat – a patřičně se vůči tomu „individu“ přednastavit, aby náhodou... „Tak tohle ne, to není příjemné, tady raději opatrně.“

Život nás ale školí. Z dredovaného hochy tu a tam vykoukne sympaták, z bývalé narkomanky bytost ryze hledající sama sebe. Jedni řeknou, „ona chlastá“ – a její rodiče jsou zatím rádi, že po dlouhém a bolavém hledání v dospívání si dnes občas dá „jen pivko“. Příliš jasně mají v paměti ty doby, kdy se nejednou – ač prý ateisté – modlili, aby se stal zázrak a dcera se dostala z otroctví drog. A ona se dnes „celkem slušně“ stará o dítě. Co to vlastně ty naše mámy z azyláků hlásají světu? Asi kde co. Ale také nás učí, že je třeba – a to hodně – hledat a nacházet velkorysost vlastní duše. Učí nás nesoudit, protože každý máme jiné životní podmínky a s nimi spojené starosti. Učí nás, že ten, kdo byl od útlého dětství milován, nebude milovat život stejně jako ten, kdo byl rodičům už v dětství odebrán, aby vlastní život přežil. Některé nám však ukazují, že přestože to neměly v životě jednoduché, překročily vlastní stín a dnes jsou povzbuzením i vzorem pro ostatní.

Kolik lásky je potřeba přijímat, aby v duši dítěte dozrála touha reagovat na ni vlastní odpovědností

za svět a konkrétní další život? Nemají být ty misky vah aspoň trochu v rovnováze?

Dnes tu před námi stojí máma, která si téhle rovnováhy moc neužila. Odborníci, jimž se dostala do rukou, jako by se rozdělili na dvě skupiny. Jedni jí vysvětlují, že za nic nemůže, protože měla špatné dětství. Je to jako zaklínadlo. Druhá skupina přijde s tím, že je teď ale už dospělá žena a máma, a proto by se měla k životu a dítěti chovat odpovědně. „Jaké si to uděláte, takové to budete mít. Ponesete si důsledky svého jednání. Nikdo za vás nic neudělá.“ Nakolik se tyto postoje různě převalují v duši mladé ženy, natož si s nimi nevědí rady ani odborníci. Vlastně ani oni si nejsou jisti, která z obou rovin by měla v té či oné situaci převládnout.

Chceme po ní, aby se svobodně a odpovědně rozhodovala. Roky, po celou dobu života, je hnaná větrem a těžkými okolnostmi života. Neumí to. Možná bude trvat pár let, než pochopí, co po ní chceme. Naproti tomu jsme tu my, kteří máme život namixovaný zase jinak, a také my si denně odkrucujeme svá rozhodnutí, zda zrovna téhle holce s děckem budeme pomáhat. Je před námi tedy také volba. Jak se rozhodneme? My, kteří v tom umíme chodit, si třeba vybereme pomoci raději jinde. Někomu jinému: „Odpovědně těmto ženám nemohu přispět. Zrale jsem to uvážil.“

Všichni se na mě vykašlou

Až této ženě odroste první dítě, možná se bude ptát, proč právě ono mělo tak zpackaný život. Terapeutovi pak řekne: „Na mámu se všichni vykašlali. Na mě se taky vykašlou. Vždycky to tak bylo. Nejdřív táta, pak mámina matka.“ A terapeut mu dá za pravdu a sezení skončí. A jindy bude pokračovat. Říkám si, že kdybychom každý z nás rozsekl jeden z těchto bludných kruhů, muselo by to být poznat. A jestli nás nezaujme pomoc mámě, zaujme nás aspoň pomoc dítěti, které objektivně nemůže za to, kde a za jakých okolností bylo počato?

PAVLA GLOGAROVÁ,
vedoucí domu

Jak můžete pomoci?

- vlastním postojem úcty k životu nenarozených, modlitbou, poskytnutím základní lidské opory a naděje na řešení
- předáním kontaktů ženě, která se v důsledku těhotenství ocitla v tíživé situaci
– **Azylový dům pro těhotné ženy v tísni**, Hamry 107, 539 01 Hlinsko, tel. 733 125 261, e-mail glogarova@dlanzivotu.cz
- **Poradna Cesta těhotenstvím**, Českobratrská 1229/13, 702 00 Ostrava, tel. 605 32 92 32, e-mail: poradna@dlanzivotu.cz
- svými podněty pro naši činnost
- materiální pomoci
- jednorázovým či pravidelným finančním darem na transparentní účet naší **nové veřejné sbírky**:
č. ú.: 2100409371/2010, var. symbol 315

Nadále můžete podpořit Azylový dům pro těhotné ženy v tísni odesláním dárcovské SMS ve tvaru **DMS BETLEM** na telefonní číslo **87 777**. Cena DMS je 30 Kč. Nadační fond Betlém nenarozeným obdrží 28,50 Kč.

Můžete přispívat i pravidelně každý měsíc po dobu jednoho roku. Stačí odeslat SMS ve tvaru **DMS ROK BETLEM**. Částka 30 Kč Vám bude automaticky odečtena každý měsíc. Více informací najdete na www.darcovskasms.cz.

Kontaktní údaje:

Nadační fond Betlém nenarozeným
Českobratrská 1229/13, 702 00 Ostrava
www.nfbetlem.cz
e-mail: kontakt@nfbetlem.cz
tel.: 739 354 269

Bankovní spojení:

Fio banka: **2100409371/2010**
var. symbol: **315**
(veřejná sbírka na podporu projektů Azylový dům pro těhotné ženy v tísni, Poradna Cesta těhotenstvím, Cesta mateřstvím a Začít znovu – transparentní účet bez poplatků)

Děkujeme za společné kroky vstříc životu, aby počaté děti mohly vyrůstat v bezpečí.

*Snímky Alena Scheinostová
a archiv Betléma nenarozeným.*

Přílohu připravila Alena Scheinostová.